

РЕШЕНИЕ

№ 39239

гр. София, 11.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2126** по описа за **2026** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от юрк. С. Г., като пълномощник на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“, представлявана от председателя на Управителния съвет (УС), срещу РЕШЕНИЕ от 29.12.2025г., на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 22^{-ри} с-в по н.а.х. дело №13566/2025г. Касаторът претендира неправилност на обжалваното съдебно решение като постановено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че първостепенният съд неправилно е приел, че към датата на нарушението не е съществувала законова възможност за издаване на електронен фиш (ЕФ) за нарушение по чл.179, ал.3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Твърди, че допустимостта на ЕФ за този вид нарушения следва от систематичното тълкуване на чл.167а, чл.187а и чл.189ж ЗДвП. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърден ЕФ Серия №[ЕГН]. Претендира за разноски. Ответникът - „КЮ ЕНД И - БРЕД КЪМПАНИ“ ООД, ЕИК[ЕИК], оспорва касационната жалба. В писмени бележки от 20.05.2026г. поддържа, че обжалваният съдебен акт е правилен и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Твърди, че към датата на твърдяното нарушение, законът не е предвиждал възможност административно-наказателната отговорност за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП да бъде реализирана чрез електронен фиш (ЕФ). Сочи, че ЕФ е изключение от общия ред по ЗАНН и приложението му не може да се извежда по тълкувателен

път от разпоредби, уреждащи контролните правомощия на АПИ и доказателствената сила на електронната система. Излага съображения, че последващото изменение на чл.189ж, ал.1 ЗДвП, с което са включени и нарушенията по чл.179, ал.3б ЗДвП, има действие занапред и не може да санира процесния фиш. Алтернативно навежда доводи за маловажност на случая и за непропорционалност на наложената имуществена санкция с оглед размера на дължимата такса за процесния пътен сегмент - 0,18 (осемнадесет стотинки) лева. Претендира присъждане на разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С ЕФ №[ЕГН], издаден от АПИ, на основание чл.179, ал.3б във вр. с чл.187а, ал.1 и ал.2, т.2 ЗДвП, на „Кю енд И – Бред Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл.139, ал.5 и ал.7 във вр. с чл.102, ал.2 ЗДвП.

В ЕФ е посочено, че на 18.08.2021г. в 11:51ч. е било установено движение на пътно превозно средство (ППС) - товарен автомобил „Волво ФМ 12 420“, рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 18 000 кг., 2 оси, екологична категория ЕВРО 3, без ремарке, по път А-6, км. 50+427, посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за ППС не е била налична валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е било установено с устройство №10182, част от електронната система за събиране на пътни такси.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕН ЕФ №[ЕГН].

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е приел, че към датата на нарушението законът е предвиждал възможност за издаване на ЕФ само за нарушения по чл.179, ал.3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл.179, ал.3б ЗДвП. Съдът е обосновал извод, че реализирането на административнонаказателната отговорност чрез ЕФ при липса на изрична законова уредба представлява съществено нарушение на административнонаказателната процедура и е самостоятелно основание за отмяна на фиша.

Тези изводи се споделят от настоящия касационен състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите така, както са установени от Софийския районен съд.

Електронният фиш е специален способ за реализиране на административнонаказателна отговорност. Той дерогира общия ред по ЗАНН, при който нарушението се установява с акт за установяване на административно нарушение (АУАН) въз основа на което се издава наказателно постановление (НП). Поради това този ред е допустим само когато е предвиден изрично в закон.

Съгласно чл.39, ал.4 ЗАНН за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, ЕФ може да бъде издаден само когато това е предвидено в закон. Следователно, липсата на изрична правна норма, която допуска издаването на ЕФ за конкретния вид нарушение, не може да бъде преодоляна чрез разширително тълкуване или аналогия.

Съгласно изричната норма на чл.3, ал.1 ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Следователно в настоящия случай приложимият законов ред е този, който е бил в сила към датата на извършване на твърдяното процесно нарушение - 18.08.2021г.

Към 18.08.2021г. разпоредбата на чл.189ж, ал.1 ЗДвП е предвиждала възможност за издаване на ЕФ при нарушение по чл.179, ал.3 ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3 ЗДвП. Процесният ЕФ обаче е издаден за нарушение, санкционирано по чл.179, ал.3б ЗДвП. Не може да бъде споделено разбирането, че последващото изменение на чл.189ж, ал.1 ЗДвП (обн. ДВ, бр. 13/2024г., в сила от 13.02.2024г.) има само тълкувателен характер. С това изменение законодателят изрично е добавил възможност за издаване на ЕФ при нарушения по чл.179, ал.3 - 3б ЗДвП. Именно тази законодателна промяна потвърждава, че преди влизането ѝ в сила такава възможност не е била предвидена за нарушенията по чл.179, ал.3б ЗДвП. Изменението има действие занапред и не може да легитимира издаването на ЕФ за нарушение, извършено на 18.08.2021г. Обратното би означавало последващо въвеждане на санкционен процесуален ред за вече извършено нарушение, което е недопустимо с оглед принципа на законоустановеност на административнонаказателната отговорност.

Наред с това, следва да се отбележи, че нарушенията по чл.179, ал.3 и чл.179, ал.3б ЗДвП са различни по предмет, субект и санкционен режим. Разпоредбата на чл.179, ал.3 ЗДвП касае управление на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл.10, ал.1, т.1 ЗП. Разпоредбата на чл.179, ал.3б ЗДвП урежда отговорността на собственика или вписания ползвател на ППС от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП. Поради това законово предвиденият ред за издаване на ЕФ при едната хипотеза не може да бъде разширяван към другата.

Неоснователно е възражението на касатора, че възможността за издаване на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП следва да се извлече чрез систематично тълкуване на чл.167а, ал.3 и ал.4, чл.187а, ал.4 и ал.5 и чл.189ж, ал.7 ЗДвП. Посочените разпоредби уреждат контролни правомощия, доказателствена функция на електронната система, съставяне и съхраняване на доклади, връчване, анулиране или последици от влизането в сила на електронния фиш. Те не създават самостоятелно процесуално основание за издаване на ЕФ за нарушение, което не е било включено в приложното поле на чл.189ж, ал.1 ЗДвП към момента на деянието.

Изборът на ред за ангажиране на административнонаказателна отговорност не е въпрос на оперативна преценка на наказващия орган. При липса на изрично законово основание за издаване на ЕФ органът е следвало да приложи общия ред по ЗАНН чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Неспазването на предвидения в закона ред представлява съществено процесуално нарушение, което ограничава правото на защита на санкционираното лице.

Следователно административнонаказателната отговорност на дружеството е реализирана по ред, който не е бил предвиден в закона към датата на твърдяното нарушение. Това обуславя незаконосъобразност на ЕФ и е самостоятелно основание за неговата отмяна.

За пълнота следва да бъдат обсъдени и доводите на ответника за маловажност на случая и непропорционалност на наложената имуществена санкция. От доказателствата по делото се установява, че за датата и часа на нарушението е имало получена маршрутна карта №21081769872271 за процесното ППС, но в нея не е било получено плащане за преминаване през сегмент №[ЕГН]. В становището на отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“ при НТУ е посочено, че дължимата сума за сегмент №[ЕГН] е 0,18 лв. При тези факти обществената опасност на деянието е значително по-ниска от обикновените случаи на

движение по платена пътна мрежа без каквото и да е заплащане. Налице е предварително закупена маршрутна карта, а неизпълнението се свежда до непокрит един пътен сегмент със стойност 0,18 лв. При имуществена санкция в размер на 2 500 лв. съотношението между незаплатената сегментна такса и санкцията е явно несъразмерно.

Съгласно чл.28 ЗАНН при маловажен случай наказващият орган не налага наказание, а предупреждава нарушителя. Правилото се прилага съответно и за маловажен случай на неизпълнение на задължение от юридическо лице към държавата или община, освен ако в закон е предвидено друго. Към датата на нарушението, забраната за приложение на чл.28 ЗАНН при нарушения по ЗДвП, въведена с чл.189з ЗДвП, не е била в сила, поради което не може да се приложи обратно като по-неблагоприятна за санкционираното лице.

Административното наказание следва да постига целите по чл.12 ЗАНН, а именно предупреждение и превъзпитание на нарушителя и превантивно въздействие върху останалите лица. При индивидуализацията на наказанието следва да се отчитат тежестта на нарушението, подбудите за извършването му, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства съгласно чл.27 ЗАНН. Именно институтът на маловажния случай по чл.28 ЗАНН е релевантният коректив при факти като настоящите.

Доводът за непропорционалност е съобразим и с чл.9а от Директива 1999/62/ЕО, който изисква санкциите при нарушения на правилата за таксуване да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. С решението си от 21.11.2024г. по дело C-61/23 Съдът на Европейския съюз (СЕС) приема, че чл.9а от Директива 1999/62/ЕО не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер. Това тълкуване е относимо към настоящия спор, доколкото санкцията по чл.179, ал.3б ЗДвП е наложена в твърд размер и без индивидуализация спрямо конкретната тежест на твърдяното нарушение. Санкция от 2 500 лв. за непокрит сегмент със стойност 0,18 лв., при наличие на закупена маршрутна карта за същото ППС и дата, не съответства на изискването за пропорционалност, произтичащо от правото на Европейския съюз (ЕС). В настоящия случай националното право позволява постигане на съответстващ на правото на ЕС резултат чрез приложение на чл.28 ЗАНН, поради което не се налага отделно произнасяне относно неприложимост на санкционната норма.

Независимо от горното, въпросът за маловажността и непропорционалността не е решаващ за крайния изход на спора, тъй като ЕФ е незаконосъобразен още поради недопустимостта на използвания процесуален ред.

Предвид гореизложеното настоящият касационен състав приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Постановено е от компетентен съд, в надлежен състав, по допустима жалба и в рамките на предоставената правораздавателна власт. Не са налице основания за неговото обезсилване или отмяна. Като е отменил ЕФ №[ЕГН], Софийският районен съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Ответникът по касация е претендирал разноски за касационната инстанция, като с молба от 20.05.2026г. е представил писмени бележки, пълномощно и договор за правна защита и съдействие, удостоверяващ заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 332 (триста тридесет и две) евро. Възражението за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатското възнаграждение, направено в молбата на касатора от 21.05.2026г., е неоснователно. Съгласно чл.63д, ал.2 ЗАНН съдът може да присъди по-нисък размер на адвокатското възнаграждение,

когато то е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В случая такава прекомерност не е налице. Макар фактическата обстановка да не е значително усложнена, спорът поставя специфичен правен въпрос относно допустимостта на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП към датата на деянието - 18.08.2021г., както и въпроси относно приложението на чл.28 ЗАНН и принципа на пропорционалност по чл.9а от Директива 1999/62/ЕО. Осъществената защита включва изготвяне на писмени бележки по касационната жалба и становище по релевантните материалноправни и процесуални въпроси. При тези данни заплатеното адвокатско възнаграждение съответства на характера и обема на извършената процесуална защита и не следва да бъде намалявано, поради което на ответника по касация следва да се присъдят поисканите и доказани по основание и размер разноски за касационната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 29.12.2025г., на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 22^{-ри} с-в по н.а.х. дело №13566/2025г.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, представлявана от председателя на Управителния съвет, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на „Кю енд И – Бред Къмпани“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата 332 (триста тридесет и две) евро – разноски по к.а.х. дело №2126/2026г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.